

Dues opinions sobre la darrera crisi al laborisme britànic

per Lily McNulty-Bakas i Benjamin Thom

Dos cantons del conte laborista

by Lily McNulty

El Regne Unit està actualment sent testimoni d'un enfrontament entre els diputats i les bases Partit Laborista després que el seu líder, Jeremy Corbyn, perdés aclaparadorament una moció de censura interna, 172 contra 40, dimarts 5 de juliol, i es negués a dimitir. Mentre que el grup parlamentari laborista posa en marxa els mecanismes per a contestar-li la direcció a Corbyn, [Momentum](#), el moviment de base que dóna suport al líder laborista, es mobilitza per a protegir-lo, assetjat. Len McCluskt, líder del sindicat Unite, principal suport financer del *Labour*, ha criticat “el comportament poc ordinari dels diputats del partit està desviant l’atenció sobre un govern conservador en crisi”.

Els resultats sísmics del referèndum del Brexit i el fracàs percebut sobre Corbyn per a que aconseguís que els votants laboristes anessin a les urnes per votar a favor del *Remain*, juntament amb l'acomiadament del seu ministre d'Afers Exteriors a l'ombra, Hilary Benn, va provocar un cop d'estat intern dins del *Labour*, pel que vint membres de govern a l'ombra van renunciar el dilluns 4 de juliol.

Tot i que el mal humor ha estat bombollejant sota la superfície durant mesos, el fet que enquestes internes van mostrar que una quarta part dels votants laboristes no votarien seguint els postulats del partit, va ser suficient d'una justificació per iniciar el procés de substitució de Corbyn. Sobre moció de censura interna, que no té legitimitat constitucional, Corbyn va ser democràticament elegit pels militants del partit, fet que li dóna arguments per a no dimitir.

Tanmateix els candidats anti-Corbyn s'estan organitzant per a donar el tret de sortida del desafiament contra el líder. Els dos noms més coneguts són el d'Angela Eagle, vista com a una força unificadora dins del partit, i d'en Tom Watson, el segon de Corbyn. El sacseig dins de la oposició britànica és un exemple més de la caòtica situació política en la Gran Bretanya post-referèndum.

L'altra cara de la moneda del fracàs de Jeremy Corbyn

per Benjamin Thom

La narració dels fets des del referèndum al Regne Unit sobre la seva permanència a la Unió Europa ha estipulat que Jeremy Corbyn, líder del Partit Laborista i cap de la oposició, va fallar els seus votants perquè no va defensar la Unió amb major vehemència. Aquesta narració, i la falta de compromís per part del líder laborista, va fer que quasi la meitat dels votants laboristes no sabessin què defensava el seu partit de referència sobre aquest tema tan cabdal. Podria ser cert que Corbyn no estigués "entre set i set i mig entre 10", tal i com va afirmar per posicionar-se en una escala de compromís personal cap a la Unió, fet que no va motivar la gent per a que s'arreglgués al camp del *Remain*. De totes maneres, la idea que Corbyn va fallar no ha nascut per culpa de les estadístiques.

Algunes enquestes aparegudes després que Cameron anunciés la data del referèndum del Brexit, i després de que ell mateix negociés el paquet de reformes per evitar-lo, van revelar que el suport dels votants laboristes al *Remain* se situava en el 70%. Això significa que fins i tot abans de la campanya pel referèndum, gairebé un terç dels votants laboristes tenien intenció de votar perquè el Regne Unit deixés la Unió. No obstant, també és cert que en al nivell regional alguns feus del vot pro-Brexit es podien trobar en àrees tradicionalment favorables al laborisme, sobretot al nord d'Anglaterra. Aquest estat de les coses significaria que la maquinària laborista ha fallat estrepitosament, tot i que al nivell nacional Corbyn va arribar a convèncer fins a un 63% de votants per a que donessin suport a la Unió, segons algunes enquestes aparegudes després del referèndum.

De fet, la culpa hauria de posicionar-se sobre l'anterior primer ministre, David Cameron, qui no només es va llençar a organitzar un referèndum dubtós i vague, sinó que també ha fallat en convèncer el seu propi electorat, el qual li va entregar un govern en majoria clara un any abans, durant les eleccions legislatives britàniques.

En efecte, ha estat entre els votants conservadors on la caiguda al suport a Cameron i els seus postulats ha estat més dura. La divisió 50 a 50 entre els *tories* en favor de quedar-se o de marxar de la UE, números visibles al febrer d'enguany, es va convertir en un 44% dels votants conservadors que van decidir que quedar-se a la Unió era la millor decisió per ells mateixos. Podem analitzar que hi va haver un rebuig abjecte cap a l'autoritat del primer ministre i cap al seu discurs, sobretot pel desencant de la població del nord d'Anglaterra que se sent marginada per culpa de la globalització.

A més, el focus intens sobre Jeremy Corbyn amaga el fet que només un partit britànic tingués una majoria de votants que rebutjaven les recomanacions del líder del seu partit de referència, i aquest partit era el Conservador. Podem discutir que la ràpida dimissió de Cameron ha ofegat tota anàlisi per part dels mitjans de comunicació sobre els seus fracassos i deficiències. Sembla que la crisi d'identitat del *Labour* hagi estat més interessant per part dels noticiaris, i potser també pel fet que

es vulgui fer caure un líder que va rebre un gran suport per part de les bases del seu partit fa només deu mesos.

Sense cap dubte, Corbyn ha perdut el suport dels seus col·legues diputats, i també d'altres sectors del partit, però assumir que va fallar a l'hora de fer campanya pel vot favorable a la UE és distorsionar la realitat. Abans del referèndum, Corbyn va aparèixer en una entrevista a la televisió, i en moltes més aparicions, potser 60 en 22 dies en tot el país, i en àrees on el laborisme ha estat tradicionalment fort. És significatiu que la seva rival més recent, Angela Eagle, va arribar a afirmar que Corbyn va "voltar en un itinerari que hagués cansat fins i tot a un noi de 25 anys".

Per tant sembla evident que Corbyn va aconseguir que una majoria de votants laboristes es decantessin en favor de la UE, que va treballar incansablement per a que se sentís el seu missatge, i que va fer una campanya bastant més positiva que l'anterior primer ministre i que tot el Partit Conservador.

Just quan el sol apareixia en l'alba del post-referèndum, Corbyn ha estat –i encara és– el polític actiu que encara aguanta. Cameron se n'ha anat, Gove ha desaparegut, en Boris Johnson s'ha quedat al ministeri d'Afers Exteriors, Osborne ha estat humiliat, i només quan el caos semblava calmar-se, ha aparegut Theresa May decidida a recollir les peces de la incerta paraula Brexit. Però Corbyn encara aguanta, mantenint la seva posició, els seus principis, i una plataforma progressista de forma consistent i digna.

Només podem imaginar què hagués passat si la Gran Bretanya hagués tingut un primer ministre tossut, consistent i amb principis. Aquest home no hauria jugat amb el futur de la nació per arreglar una disputa interna de partit, i no hagués ofert un vot de gran risc només per a placar possibles votants del UKIP i assegurar-se la majoria conservadora al parlament.

Davant de tot això, no podem culpar en Corbyn, sinó en Cameron.

Imatge: [The Telegraph.co.uk](http://TheTelegraph.co.uk)

LILY McNULTY-BAKAS

Londres, 1990. Llicenciada en Ciències Polítiques i Sociologia per la Universitat de Leeds (2012) i Màster en Teoria Política i Social a Birkbeck College, Universitat de Londres (2014). Interessada en teoria social i política crítica, actualment treballa en anàlisi i investigació de mercats.

BENJAMIN THOM

Halifax (Regne Unit), 1990. Amb un màster en Estudis de Política i Administració Europees al Col·legi d'Europa (Bruges, Bèlgica), és llicenciat en Història. Ha viscut, estudiat i treballat en sis estats membres de la Unió Europea, entre els quals Espanya. És un amant del futbol i un enamorat dels viatges.